

**ČERVEN
2025
CENA 48 Kč**

„Život je změna a změna je život.
Kde není změny, tam není živo...“

Rád se s vámi podělím o mimořádně radostnou zprávu, která, podle mého názoru i názoru všech mých kolegů, udělá radost i vám.

Když jsme zveřejnili náš dramaturgický plán na příští sezónu 2025/2026, neměli jsme konečnou informaci o tom, jakou šanci na úspěch má naše žádost o udělení autor-
ských práv k uvedení snad nejú-
spěšnějšího muzikálu divadelní
historie *Les Misérables* (*Bídni-
ci*). O práva jsme usilovali už od
roku 2023, ale vzhledem k tomu,
že byla tato inscenace uváděna
v Praze, museli jsme čekat až do ukonče-
ní jejího reprízování, což se stalo až v úno-
ru tohoto roku. V dubnu jsme pak obdrželi
zprávu, že nám mohou být práva udělena,
a po projednání podmínek jsem brzy nato
podepsal smlouvu.

I když jsme věřili, že tato anabáze pro nás nakonec dopadne dobře, nemohli jsme až do podepsání smlouvy nakládat s informací, že *Bídňiky* v příští sezóně uvedeme. Teď je to však jasné. Ano, uvedeme je, ale stane se tak na úkor jiné inscenace, muzikálu *FANTOM*, o něhož však nepřijdete. Jeho premiéra se odehraje jen o rok později, v lednu 2027.

Bídňáci měli v našem divadle premiéru 13. února 2009 a uskutečnilo se celkově 139 repríz! Petr Gazdík tehdy získal za ztvárnění hlavní role Jeana Valjeana Cenu Thálie. Petr Gazdík se v této roli objeví i v našem novém nastudování. Kritiky o naší inscenaci psaly takto:

„Pravdivé, úderné a jímavé představení – *Bídnič* nenechávají na pochybách, že Hudební scéna MdB je místem, kde se mu-

zikál pěstuje na profesionální úrovni naplno na všech frontách.“

„Brněnská verze *Bídníků* nese dobré jméno uznávaného díla se vztyčenou hlavou – režisér Stanislav Moša to s velkými plátny a emocemi umí, tváří v tvář jednomu z nejlepších muzikálů světa se osvědčil.“

„*Bídníci* jsou klenotem žánru a také soubor Městského divadla Brno patří k těm nejlepším – školení interpreti vědí, co obnáší syntetický herecký projev.“

„Brněnští *Bídníci* jsou jednoznačně famózní opulentní podívaná, právem sklidili odezvu až manifestační.“

Před pár dny jsme na našich stránkách vypsalí konkurs na do-
obsazení některých rolí a nebyvalý zájem
kolegů z celé naší země nás ohromil. To jen
dovědčuje, co pro nás divadelníky zname-
ná možnost uvedení *Bidníků*.

Na sklonku loňského roku (30. listopadu) jsem měl tu krásnou příležitost režírovat *Bídňíky* v hlavním městě Chorvatska, v Zagrebu. Tamní kritiky psaly o tom, že se jedná o nejlepší inscenaci v Chorvatsku za posledních několik desetiletí...

Pevně doufám, že váš zážitek z naší nové inscenace *Bídníků* v našem divadle bude obdobný.

Máme za sebou nádhernou sezónu, a tak za všechny své kolegy vyjadřuji přesvědčení, že ta nová, kterou zahájíme po prázdninách, bude stejně tak úspěšná.

S přáním krásného léta

J. Wink

Stanislav Moša, ředitel MdB

Pod vedením sládků Petra Hauskrecht a Martina Macků jsme se v parním pivovaru Hauskrecht zúčastnili vaření speciální letní IPy TeatrAle Manon 10. A jelikož i pilně pomáhali, vysloužili si kolegové dokonce i „Výučný list“!

Stalo se...

Při příležitosti 100. reprízy nesmrtelné komedie Lakomec jsme uspořádali ve foyer Hudební scény autogramiádu herců.

Derniéra

10 let uvádění, 71 repríz, téměř 30 tisíc diváků – s takovou bilancí jsme se 18. května na Činoherní scéně rozloučili s inscenací Sklenný pokoj.

Z celého srdce blahopřejeme k nádhernému životnímu jubileu paní Zdeňky Chlumské, dámě, bez které by se naše představení jen těžko obešla a která vždy spolehlivě kryje hercům záda. Milá Zdeňko, přejeme Ti vše nejlepší!

Na začátku září se to vždy zdá tak nepředstavitelně vzdálené... A pak to přijde náhle jako blesk z čistého nebe. Stejně tak i letos – teprve před nedávnem jsme na podzim slavili dvacetileté výročí Hudební scény a najednou je tu konec další nádherné divadelní sezóny a začíná léto. Taky vám ta sezóna tak utekla?

Během letních prázdnin se sice na pár týdnů naše divadelní jeviště odmlčí, to ovšem neplatí pro naše sociální síť – naopak! Opět pro vás připravujeme tolik oblíbenou letní soutěž s MdB a již nyní vám můžeme prozradit, že se v ní letos zaměříme na „znovuzrozené“ inscenace. Těšte se tedy na zajímavé záluďné i zábavné otázky i na krásné divadelní ceny. Sledujte náš divadelní Facebook, ať vám neunikne soutěž či dovolenkové zdravotní našich herců.

I v létě zůstáváme stále s vámi!

Vaše MdB

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

Partneři divadla

HEDIN AUTOMOTIVE

BRNO AIRPORT

Barbora Slaninová

Vždy je důležité mít okolo sebe ty správné lidi

V červnu se na počest výročí 80 let od vzniku Městského divadla Brno na jevišti symbolicky vrátí inscenace, kterou svoji činnost zahájilo – *Manon Lescaut*. Půvabnou a nevinou dívku Manon v Nezvalově romantické klasice nejnověji ztvární Barbora Slaninová, pro kterou jde v jejím prozatím tříletém angažmá o další hereckou výzvu.

Jak jste přijala informaci o svém obsazení do titulní role?

Byl to pro mě velký šok, absolutně jsem to nečekala! Myslela jsem, že roli dostane někdo zkušenější. Ale jsem za takovou příležitost moc vděčná. Učím se za pochodu.

Četla jste Nezvalovu hru, případně viděla slavnou inscenaci Městského divadla Brno z roku 1995?

Inscenaci jsem neviděla, to jsem ještě ani nebyla na světě. (smích) Ale knihu jsem četla. Je to krásný příběh, i když s jednáním Manon často vnitřně nesouhlasím. Je tak naivní! Bere všechno tak, jak to k ní přijde. Já jsem jiná. Někdy zbytečně moc nad vším přemýšlím, často mě to až svazuje. Na každou situaci mám třeba i čtyři různé scénáře. Takže pro mě je teď nejtěžší úkol ji vnitřně neobhajovat, nechovat se tak, jak bych se zachovala já, a pokusit se naplno vcítit do jejího myšlení.

V nové adaptaci bude hrát výraznou roli i hudba. Jaká bude?

Zatím to úplně přesně nedokážu říct, vše teprve vzniká. Ale můžu prozradit, že hudba bude hrát po celou dobu. Poplyne třeba jen v jednom akordu a na základě změny v situaci se promění i hudba, buď jen decentně v akordu, anebo začne hrát úplně jiná. Hudbu skládal kolega Lukáš Janota.

A co verš, jak s tím jste se popasovala?

To je pro mě momentálně největší oříšek. Nikdy předtím jsem žádnou hru ve verších nehrála. Toto je moje premiéra a hned v takovém kusu. Hrála jsem u nás sice v *Cyranovi z Bergeracu*, ale to byla maličká role Slečny z bufetu, která má jen pár vět. Naštěstí si na každé zkoušce před aranžováním danou scénu přečteme, řekneme si, kde má být jaký důraz, malá pauza, prostě všechno rozebereme... Ale musím přiznat, že před zahajovací zkouškou jsem poprosila kolegyni Markétu Sedláčkovou, která hrála Manon před třiceti lety, jestli by si se mnou kousek textu nepřečetla, protože jsem úplně neměla představu, co a jak se dělá.

Takže Markéta Sedláčková je u této role takový váš mentor?

V legraci říkám, že je můj přítel na telefonu. (smích) Když jsme spolu hrály *Ocelové*

S Martinem Mihálem na zkoušce
Manon Lescaut

S Markétou Sedláčkovou v komedii Ocelové magnolie, režie Katja Pegan

magnolie, zeptala jsem se jí, jestli se na ni můžu někdy obrátit, a ona řekla, že kdybych cokoli k této roli potřebovala, ráda mi s tím pomůže. Od té doby jsme se už párkrát sešli, i s Martinem Mihálem, který hraje Rytíře des Grieux. Jen tak si o tom spolu povídáme nebo nám Markétka vypráví svoje zážitky a vzpomínky ze zkoušení a hraní. Moc to pro mě znamená a vnímám, že to není samozřejmost – že je kolegyně takto vstřícná a ochotná mi ve svém volnu s rolí pomoci.

Podobně velkou hereckou výzvu, jakou pro vás bude teď Manon, jste zažila před časem v muzikálové podobě – a sice Lizu Ďulínkovou v *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*). Jak na to vzpomínáte?

Líza mě potkala hned v první sezóně, co jsem byla v našem divadle v angažmá. Byla jsem understudy Elišky Hladilové a Dášky Křížové. Musím říct, že tady jsem měla také štěstí, protože mi Eliška byla velkou podporou a pomocí. A když došlo na moji premiéru, vlastně si ji vůbec nepamatuji. Cítila jsem

tak velkou zodpovědnost a byla v takovém transu, že jsem to nikdy předtím nezažila. Vybavuji si, jak stojím na jevišti na začátku otočená zády k oponě a čekám, až se zvedne, do toho mi šíleně buší srdce... Potom mám okno a pamatuji si až, jak vcházím na jeviště na poslední scénu, otevírám dveře profesovy pracovny a jdu mu vypnout magnetofon, ze kterého zní můj hlas... Musím říct, že teprve teď, po dvou letech, co tuto roli hraji, si ji opravdu užívám.

Která poloha Lízy je vám bližší – květinářka ze *Zelňáku* nebo vznešená dáma?

Určitě mě baví víc ten začátek, kdy je Líza obyčejnou holkou ze *Zelňáku*, může být přídrzlá a nevázaně bláznit, je krásně barevná. V životě to mám totiž opačně – na veřejnosti jsem spíš tichá a snažím se, aby si mě nikdo moc nevšímal. Bezprostřední dokážu být jen mezi lidmi, se kterými se cítím dobře.

Už jste zmínila vaši další velkou hereckou příležitost ze závěru loňské sezóny – tragikomedii *Ocelové magnolie*. Jak jste zapadla mezi šestici dam?

Jako Líza Ďulínková v muzikálu My Fair Lady (ze Zelňáku), režie Stanislav Moša

Zkoušení téhle inscenace na závěr sezóny bylo jako za odměnu. Neskutečně nás to všechny bavilo, dodnes si to užíváme a těšíme se na každou reprízu. Když vyšlo obsazení, napřed jsem se trochu zalekla, jestli nám to bude fungovat dohromady, když jsme tam samé ženské. Ale režisérka Katja Pegan se na nás úžasně napojila a za celou dobu si nevzbavuji jediný konflikt. Má postava přichází do té party žen jako poslední. Uvědomila jsem si, že vlastně úplně stejně to mám i v životě – že i tady k nám do divadla jsem přišla až jako poslední. A všichni mě úžasně přijali!

Příběh hry není zrovna veselý, jak vám bylo blízke téma vztahu matky a dcery?

Myslím, že je to ze života a že se v tom najdou úplně všichni. V reálu také často zažíváme podobné kontrasty – náramně se bavíte, prožíváte něco úžasného, v životě se vám daří, a do toho přijde jako blesk z čistého nebe něco tragického. Vždy je ale důležité mít okolo sebe ty správné lidi.

Jaký vy máte vztah s maminkou?

Myslím, že moc hezký. Moji rodiče žijí

v Kravařích u Opavy, odkud pocházím. Když se mě někdo zeptá, kde jsem doma, tak to pro mě bude už navždycky dům, kde jsem vyrůstala. To se asi nikdy nezmění! Snažím se jezdit za rodiči vždy, když mám volno, a pokaždé tam úplně vypnu a přijdu na jiné myšlenky. Nedaleko odtud máme už asi deset let ustájeného vlastního koně. Ke koním mě přivedla právě maminka, která si tím splnila i svůj sen. Dříve jsem jezdila voltíž, což je taková gymnastika a akrobacie na koních. Ale víc jsem tíhla ke klasické jízdě. Miluji, když jen tak hřebelcuji koně, vybírám kopyta... Skvěle si u toho vyčistím hlavu.

Na co se momentálně těšíte?

Na letní dovolenou u moře, pojedeme na Fuerteventuru. Miluji si jen tak lehnout a nic nedělat, klidně i na sluníčku na dvacet minut po obědě usnu. Tak na to se už šíleně těším!

Text: Lenka Kolegarová

A large, close-up portrait of Stanislav Moša, a man with a beard and mustache, wearing a dark jacket over a blue shirt. He is looking directly at the camera with a serious expression.

Stanislav Moša

Mé lásky se nemění

Vysvětlíš, proč je *Manon Lescaut* výjimečný titul pro naše divadlo? Čím je toto Nezvalovo básnické drama výjimečné pro tebe osobně?

Každá významná instituce má své hluboké kořeny. Ty naše jsou od počátku napájeny krásou českého jazyka, naší mateřštiny. Vítězslav Nezval napsal *Manon Lescaut* v roce

1940, v době nacistické okupace, a okamžitě se stala bestsellerem. Jen od roku 1940 do roku 1950 vyšla v celkovém nákladu 100 000 výtisků, což je u veršované hry neobyčejný úkaz i ve světovém měřítku. Není divu, že ještě v květnových dnech roku 1945 založili absolventi brněnské konzervatoře novou brněnskou činoherní scénu

Na zahajovací zkoušce připomněl Stanislav Moša také předchozí nastudování *Manon Lescaut* v našem divadle

a *Manon Lescaut* se stala 14. června jejich první premiérou. Jednalo se o projev radosti mladých divadelníků nad nově nabytou svobodou, a tak pojmenovali svou nově otevřenou scénu: SVOBODNÉ DIVADLO. Mým profesorem režie na JAMU se v roce 1978 stal Milan Pásek, tehdejší ředitel Divadla bratří Mrštíků, který onu první *Manon* v roce 1945 režíroval.

Ovšem já si tuto báseň napsanou pro jeviště zamiloval ještě dříve, než jsem zahájil svá studia na JAMU. Mnoho pasáží jsem uměl zpaměti. Dnes ji znám zpaměti celou... podobně jako třeba i *Cyrana z Bergeracu*.

Na zahajovací zkoušce ses vyznal, že jsi se k divadlu dostal přes lásku k poezii. Trvá tato láska stále? Proměňuje se nějak v čase?

Jsem konzervativní, mé lásky se nemění. Kdybych měl vyjmenovat všechny básníky, kteří mě ovlivnili, které obdivuji a proč se tak stalo, vydalo by to na knihu. Poezie je jedno z nejmocnějších umění lidské civilizace.

Jaká byla tvá první inscenace *Manon Lescaut* v roce 1995?

To, že jsem tehdy *Manon* režíroval, byla náhoda. Inscenaci k 50. výročí existence našeho divadla měl připravit tehdejší umělecký šéf Petr Veselý, ale ještě před prázdninami 1995 se rozhodl, že s prací v divadle skončí... Času bylo tak málo, že jsem musel režii převzít jako ředitel sám, i když jsem byl plně zaměstnán zásadní stavební rekonstrukcí Činoherní scény. Ačkoliv jsem zamilován do Nezvalovy poezie, nemohu odhlédnout od toho, že dramatická struktura tohoto jeho díla není ve všech ohledech optimální. Tenkrát jako i teď jsem hru výrazně upravil a zkrátil. Tehdy jsem se rozhodl, že se vše odehrává ve vzpomínkách zestárlého Abbé des Grieux, jenž dožívá své poslední dny v klášteře, a příběh na něj útočí ze všech stran jeho podvědomí jako to nejkrásnější, nejvýznamnější i nejhrůznější, co kdy prožil. Pár dnů po premiéře mě navštívil profesor Bořivoj Srba, který mi věnoval svou knihu o Emilu Františku Burianovi a o jeho

S Klárou Latzkovou a Dušanem Vitázkem při zkoušení *Manon Lescaut*

vůbec první inscenaci *Manon Lescaut* s věnováním: „Režisérovi nové *Manon*“...

Jaká témata tě v tomto díle nejvíce zajímají a vzrušují dnes?

Mezi svým narozením a smrtí nezažijeme nic podstatnějšího než to, co nazýváme láskou. Zde se pak do sebe zamilují dvě bytosti, které jsou od dětství připravovány na to, že život prožijí bez partnera, ať už jako kněz, či jeptiška. Ovšem úder lásky je zasáhne plnou silou a oni mu s lidskou přirozeností a radostí podléhají. Ale, jak už to u lidí bývá, ne všichni se spokojí s duchovním naplněním svého vztahu. Mnozí potřebují k pocitu štěstí žít v bohatství. A mladičké, nádherné *Manon* se nákladné dary nabízejí ze všech stran a ona je ráda a bez výčitek přijímá. I proto, že jsou spolu s Rytířem des Grieux bez prostředků. Rozpor ve vnímání věrnosti u obou hlavních hrdinů eskaluje až k tragickému konci, jenž postrádá imperativ jednoznačné viny. Dílo klade navíc zásadní otázky typu, jak naložit s darem života, zda-

li je láska naplněním touhy po štěstí nebo zotročením lidské individuality, může-li se lidská bytost vzepřít svému osudu i proč stojí za to zemřít s úsměvem na rtech.

Co by sis přál, aby si divák „odnesl“ z nového uvedení *Manon Lescaut*?

Divadlo dělám s jediným neskromným, jistě i naivním přáním a týká se to každé mé inscenace. Přeju si, a nejenom skrze divadlo, aby se lidé snažili rozumět svým bližním tak, jako by se jednalo o ně samotné. Aby vnímali pestrost našeho božího světa jako nádhernou přednost, a ne jako ohrožení.

Jak se liší tvoje práce s herci dnes a před třiceti lety?

Mnoho se toho proměnilo a mnohé zůstalo stejné. Nejvíce tu naši dnešní inscenaci od té minulé odlišuje styl herectví a zvolený koncept. Je to více snové, hodně abstraktní, ve výsledku impresionistické. Zásadně stejná byla tehdy a je i dnes práce s veršem.

Text: Klára Latzková

Sedm jednou ranou Igora Ondříčka

1. Kniha

Letnice. Kniha Miroslava Hlauča je pro mě zjevením. Neuvěřitelně nádherný příběh. V české literatuře pro mě nevidaný. Český magický realizmus. O mizejícím světě, ve kterém vládne soulad, intuice, láska, pravda, a o tom, jak jsme schopni se ho vzdát, protože si myslíme, že se blíží svět lepší, modernější, spravedlivější. Ještě k tomu s dávkou humoru. Bravo.

2. Výkon

Balet Ludwika Minkuse *Don Quijote* je klasikou, takový přechod mezi baletem a pantomimou. Už jsem dlouho na světě, takže jsem tento titul viděl již asi v sedmi různých provedeních. Při brněnské premiéře tohoto baletu v Janáčkově divadle jsem očekával přesně tento zážitek. Je výjimečné, jak výkon tanečníka Giorgiho Potskhishviliho dokáže z této „klasiky“ udělat zážitek na celý život.

3. Film

Jestli mě baví koukat na nějakého herce, je to Andrew Scott. Neuvěřitelně tvárný herec, v každé roli úplně jiný. Zahraje všechno od

Osobnosti MdB doporučují...

naprostých padouchů po raněné, citlivé, životem zkoušené muž. K poslednímu jmenovanému patří i jeho výkon ve filmu *Všichni moji cizinci*. Herecký koncert. Naprosto nečekaný závěr filmu.

4. Jídlo

Moc nevařím, protože nemám čas. Takže o brněnské gastronomické scéně leccos vím. Troufnu si tvrdit, že Brnu se máloco vyrovná. A top restaurace je Element. Neotřelá kombinace chutí, které se nepředvádí, ale ladí. Skvělá obsluha, víno, míchané nápoje.

5. Spánek

Spát se musí. Bojím se říct, že bych klidně prospal celý život. (smích) Přišel bych ale o spoustu fantastických zážitků. Tak aspoň závidím medvědům, že si dokážou užít půlku života a tu druhou – během zimy – můžou prospat.

6. Kamarádi

Lidé si přý dnes o svých problémech i radostech povídají s umělou inteligencí. Já osobně jsem ale šťastný, že mám kolem sebe pár lidí, se kterými můžu sdílet svůj čas. Když to dušička potřebuje, tak se vyplakat. Když se něco povede, tak to oslavit. Nepovažuji to za samozřejmé. Moc si toho vážím a doufám, že jsem pro ně také takovým kamarádem, na kterého se můžou vždycky obrátit.

7. Příroda

Babička, ano, ta z knížky od Boženy Němcové, říká Barunce: „V životě každého člověka přijde chvíle, kdy se na jaře raduje z každého mladého lístečku a květiny.“ Už jsem taky v tom věku, kdy se občas zastavím a koukám na tu krásu, která je kolem nás. Fascinuje mě ten koloběh, do kterého nemá člověk co mluvit. Je to radost, za kterou nikdo nic nechce, jen plyne a můžeme být na chvíli její součástí.

Text: Igor Ondříček, kresba: Jaroslav Milfajť

Festival Dokořán

ZLATÁ LÝRA

Divadlo Andreja Bagara v Nitře

V pouhopouhém jediném večeru ožije v Brně hudební fenomén minulého století – československý festival Bratislavská lýra. Znamé tváře, populární písně 60., 70. a 80. let. Dotyk západu, letmý polibek kapitalismu, flirt se showbyznysem a závan svobody. Přijďte nahlédnout do zákulisí festivalu, který měnil lidské osudy.

ON AIR

INTERVIEW

Národní divadlo moravskoslezské, Ostrava

Autorem hudby k vtipnému i dojemnému představení o maskách, které nosíme, abychom před okolím a možná i před sebou zakryli, co nás trápí, je renomovaný brněnský skladatel Zdeněk Král: „Ne-

píši „pro sebe“, ale pro posluchače, takže je to hudba velmi příjemná, živá, propracovaná, s důrazem na detail, na čistotu emocí.“

Hrají: Tomáš Savka a Veronika Boráková

Zažijte budoucnost jízdy.

Elektrické vozy Ford:
čistá síla, nekonečná svoboda

www.carent.cz

Premiéra 3. a 4. května na Hudební scéně

Petr Šabach Ivan Hlas Petr Jarchovský Jan Hřebejk Miroslav Hanuš

ŠAKALÍ LÉTA

legendární český muzikál režie Stanislav Slovák

Oslavy 80 let divadla

Milí diváci, celou stávající sezónu jste se prostřednictvím pravidelných vzpomínkových soutěží i rubriky Z divadelního archivu na stránkách našeho časopisu dozvídali nejrůznější informace, jež dohromady vytvořily celistvý přehled nejpodstatnějšího dění za osmdesátiletou historii divadla. Všechny provedené přípravné kroky se zúročí a vyvrcholí v pátek 20. června, kdy na Divadelní dvoraně vypuknou samotné oslavy onoho významného jubilea.

Jednu z forem oslav představuje i návrat pro divadlo signifikantní inscenace *Manon Lescaut*, jejíž již šesté uvedení zažije svou slavnostní premiéru v sobotu 7. června pod otevřeným nebem na letní scéně na Biskupském dvoře Moravského zemského muzea.

Ještě před oficiální premiérou však proběhnou tři předpremiéry na scéně Hudební, kam se následně *Manon* opět přesune a bude vám dělat radost až do 27. června.

14. 6. 1945 v 19:00 byla premiérou inscenace *Manon Lescaut* zahájena činnost tehdejšího Svobodného divadla.

14. 6. 2025 slaví dnešní Městské divadlo Brno 80 let existence a opět se vrací k inscenaci, jež stála u jeho zrodu.

Zapalte, prosím, tuto svíčku ve slavnostní den **14. 6. 2025 v 19:00** a podělte se s námi o fotografii hořící svíčky, buď zasláním na e-mail dokoran@mdb.cz, či sdílením na sociálních sítích s označením: **#80letMDB**

Pakliže budete chtít pod tuto svíčku upéct narozeninový dort, neostýchejte se!

Pátek 20. června na Dvoraně

Veškeré oslavy 80. výročí našeho divadla pak vygradují v pátek 20. června na Divadelním dvoře – budeme zpívat, povídat, hrát si a veselit se až do nočních hodin. Program jsme připravili pro malé i velké a pročíst si ho můžete již nyní, aby vám nic neuteklo. Rozhodně se máme na co těšit, že?

- 16:00** Moderátoři dne Michal Isteník a Alan Novotný zahajují oslavy
16:05 Žrout útočí! Aneb pohádka o podivuhodném stromě | Projekt Dětem, hrají Jonáš Florián a Jan Valeš
16:05 Aleš vaří v Atriu Pod vínem | Aleš Slanina připravuje studenou kuchyni podle receptů svých kolegů
17:00 Chodník slávy, křest CD a vernisáž k výstavě 80 let divadla | otisky dlaní osmi osobností MdB rozšíříme Chodník slávy na Lidické ulici, následně speciálním pivem TeatrAle Manon 10 od pivovaru Hauskrecht pokřtíme CD se záznamem koncertu *Dvacet let Hudební scény* a slavnostně otevřeme výstavu věnovanou 80. výročí divadla
19:00 *Manon Lescaut* | představení na Hudební scéně
19:00 Kvíz MdB v Atriu Pod vínem | moderátoři Eliška Hladilová a Michal Isteník moderují Kvíz, v němž se proti sobě opět postaví tým fanoušků a tým herců MdB ve složení Zdena Herfortová, Erika Kubálková, Zdeněk Junák, Karel Mišurec, Tomáš Sagher a Viktor Skála, v Kvízu také vystoupí Lukáš Janota a Dušan Vitázek
Cca 21:30 Koncert 80 let divadla | slavnostní koncert složený z písní spojených s historií našeho divadla začne po skončení představení, večerem provází Petr Štěpán, diriguje Dan Kalousek, vystupují sólisté a orchestr MdB

Program na Dvoraně doplní divadelní šifrovací hra ve verzi pro děti i pro dospělé nazvaná *Kulisák Frída v nesnázích*, stánky s občerstvením, možnost setkat se s osobnostmi divadla.

Pozvánka

off program festivalu Dokořán

FESTIVAL DOKOŘÁN

PRO HUDEBNÍ DIVADLO 2025

Na hlavní představení festivalu **Dokořán pro hudební divadlo** máte své vstupenky jistě už zakoupené. (Pokud ne, rychle to napravte, mnoho jich nezbývá! Program v tomto čísle najdete na prostřední dvoustraně či na vloženém plakátu.)

My se s vámi ovšem rádi uvidíme také na festivalovém off programu! Na ten však žádné vstupenky nepotřebujete – je zcela zdarma. A jelikož je opravdu pestrý a bohatý, zde vám předkládáme stručný přehled, ať vám nic neunikne.

- 13.6. 21:30** Dvorana | **SIXMEN**
koncert
- 14.6. 22:00** Dvorana | **METEOR Z PRAHY**
koncert
- 15.6. 13:00** Dvorana | **PLAY JESUS**
koncert
- 16:30** Atrium Pod vínem | **SEÑORITAS**
koncert
- 20:30** Dvorana | **THE GLASS ONION**
koncert
- 17.6. 16:00** Dvorana | **MUZIKÁLOVÁ ŠKOLA**
závěrečný muzikálový koncert
2. ročníku Muzikálové školy při
MdB
- 18.6. 10:00** Divadelní klub | **KULATÝ STŮL
O HUDEBNÍM DIVADLE**
veřejná debata

Těšíme se na vás!

Vítězslav Nezval:

MANON LESCAUT

lyrické drama v hudebním hávu

„Existuje jen málo české divadelní literatury, o které se dá říct, že je to báseň. Skrze ni promlouvá skutečná vášně svázaná úžasnou formou zakletou v krásě české řeči.“ Tak před třiceti lety popsal text díla režisér Stanislav Moša. Historie *Manon* v našem divadle je však stejně stará jako divadlo samo a krásou vás v novém uvedení zakleje i hudba Lukáše Janoty.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: B. Slaninová, M. Mihál, M. Salvadori, P. Bořecký, L. Janíková, P. Halberstadt, J. Valeš, D. Velčická, A. Novotný, S. Slovák, D. Vitázek, N. Natanailidis, J. Mauer a P. Földeši.

premiéra

Klára Latzková, Igor Ondříček:

ELIŠKA/REJČKA

obrazy ze života dvou českých královen

Tři roky vládly pevnou rukou Biskupskému dvoru Rejčka s Přemyslovnou. Tak jako jsou neúprosné dějiny českých zemí, ze kterých víme, že jejich řevnivost a touha po moci vedla k tragickým koncům obou z nich, stejně neúprosné jsou i dějiny divadla, a tak se s Eliškami nikoliv však tragicky, ale s královskou noblesou rozloučíme i v rámci našeho repertoáru.

Režie: Igor Ondříček

Hrají: B. Goldmannová, L. Bergerová, A. Slanina, M. Mihál, J. Mach, M. Kolář, R. Jicha, M. Hurák a další.

derniéra

Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg:

LES MISÉRABLES / BÍDNÍCI

muzikál podle románu Victora Huga

Dodatečně oznámený titul patřící pod hlavičku festivalu Dokořán pro hudební divadlo zajistí jeho vskutku fenomenální zakončení, neboť svůj um v daném žánru předvede záhřebský ansámbl s jedním z nejoblíbenějších muzikálů historie. Velkolepé dílo mapující životní osudy galejníka Jeana Valjeana a komisaře Javerta bude uvedeno v chorvatštině s českými titulky.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: herecký soubor a orchestr z Kazalište Komediya Zagreb, Chorvatsko

festival Dokořán

Wolfgang Amadeus Mozart, František Šterbák, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán:

KROKODÝL ZE SVRATKY ANEB MOZART V BRNĚ

mystifikační balábile s velkým orchestrem

Skladatel Wolfgang Amadeus Mozart je pro mnohé symbolem geniality a náš autorský životopisný příběh na mozartovské téma neméně geniálně ukazuje jeho osud a dílo. Historická fakta jsou zde totiž umně doplněna o nové skutečnosti, o nichž oficiální historie mlčí... A tak se klidně mohlo stát, že zdrojem hudební inspirace byl Mozartovi „brněnský drak“ Fridříšek...

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: K. Helbich nebo M. Mičulka, L. Matouš, M. Salvadori, M. Matějová, D. Vitázek, T. Sagher, M. Němec, R. Jicha, J. Florián a další.

PROGRAM ČERVEN

PROGRAM ZÁŘÍ

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

NE	1.6. 19.00	Až na ten konec dobrý	náhrada za 28.3. A5
ST	4.6. 19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
ČT	5.6. 18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
PÁ	6.6. 19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
SO	7.6. 19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
NE	8.6. 18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
PO	9.6. 18.00	Otec	SP
ÚT	10.6. 19.00	Otec	C2
ČT	12.6. 19.00	Drahý Evane Hansene	
PÁ	13.6. 15.00	Drahý Evane Hansene	
SO	14.6. 18.00	Thrill Me	
NE	15.6. 15.00	Velká porucha	
PO	16.6. 18.00	Interview	
ÚT	17.6. 18.00	Močál Story	

ÚT	3.6. 19.00	Manon Lescaut	A2/AB2
ST	4.6. 19.00	Manon Lescaut	A3/AB3
ČT	5.6. 19.00	Manon Lescaut	C4
PO	9.6. 19.00	Šakalí léta	
ÚT	10.6. 18.00	Šakalí léta	
ST	11.6. 19.00	Šakalí léta	
PÁ	13.6. 19.00	Zlatá lýra	
SO	14.6. 20.00	A pak usnu a vstanu	
NE	15.6. 18.00	Judy	
PO	16.6. 20.00	Jesus Christ Superstar	
ÚT	17.6. 20.30	Six	
ČT	19.6. 19.00	Les Misérables / Bídňici	
PÁ	20.6. 19.00	Manon Lescaut	A5/AB5
SO	21.6. 19.00	Manon Lescaut	AG/AB6
NE	22.6. 19.00	Manon Lescaut	D/E7
PO	23.6. 19.00	Manon Lescaut	A1/AB1
ÚT	24.6. 19.00	Manon Lescaut	C2/E2
ST	25.6. 18.00	Manon Lescaut	SP
ČT	26.6. 19.00	Manon Lescaut	A4/AB4
PÁ	27.6. 19.00	Manon Lescaut	C5/E5

PÁ	12.9. 14.00	Tak trochu básník	
PÁ	12.9. 19.00	Tak trochu básník	E5
SO	13.9. 19.00	Tak trochu básník	P
NE	14.9. 19.00	Tak trochu básník	E7
PO	15.9. 19.00	Tak trochu básník	AB1
ÚT	16.9. 19.00	Tak trochu básník	E2
ST	17.9. 18.00	Ocelové magnolie	P18
ČT	18.9. 18.00	Ocelové magnolie	PPP
PÁ	19.9. 19.00	Ocelové magnolie	
SO	20.9. 19.00	Světáci	
NE	21.9. 18.00	Světáci	
PO	22.9. 19.00	Světáci	
ÚT	23.9. 19.00	Tak trochu básník	AB2
ST	24.9. 19.00	Tak trochu básník	A3
ČT	25.9. 19.00	Tak trochu básník	C4
PÁ	26.9. 18.00	Až na ten konec dobrý	PP1
SO	27.9. 18.00	Až na ten konec dobrý	PP2
NE	28.9. 18.00	Až na ten konec dobrý	
PO	29.9. 19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	A2025
ÚT	30.9. 19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	M2025

SO	6.9. 18.00	GAZĎA & Friends	
ÚT	9.9. 19.00	Lakomec	
ČT	11.9. 18.00	Pohádka o živé vodě	
PÁ	12.9. 18.00	Pohádka o živé vodě	
SO	13.9. 14.00	Pohádka o živé vodě	
SO	13.9. 18.00	Pohádka o živé vodě	
NE	14.9. 14.00	Pohádka o živé vodě	
ÚT	16.9. 19.00	Pretty Woman	
ST	17.9. 19.00	Pretty Woman	
ČT	18.9. 18.00	Pretty Woman	
PÁ	19.9. 18.00	Pretty Woman	
SO	20.9. 19.00	Pretty Woman	
NE	21.9. 18.00	Pretty Woman	
ÚT	23.9. 19.00	Šakalí léta	
ST	24.9. 19.00	Šakalí léta	
ČT	25.9. 18.00	Šakalí léta	
PÁ	26.9. 19.00	Šakalí léta	
SO	27.9. 19.00	Šakalí léta	
NE	28.9. 14.00	Šakalí léta	
NE	28.9. 18.00	Šakalí léta	
ÚT	30.9. 18.00	Devět křížů	

Festival Dokořán 2025

Drahý Evane Hansene

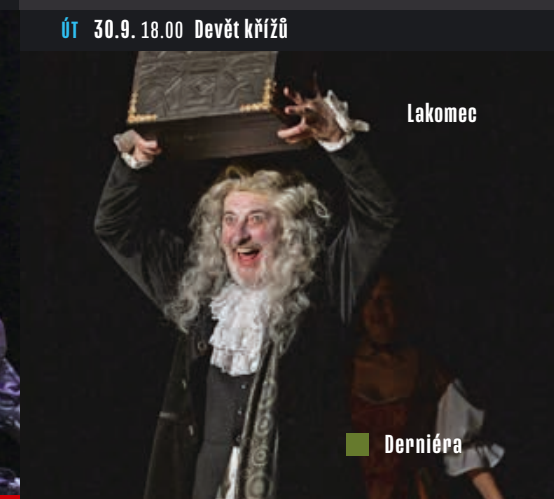
Šakalí léta

Hamlet aneb Hádala se duše s tělem

Lakomec

Vratislav Blažek, Zdeněk Podskalský, Evžen Illín, Vlastimil Hála, Karel Cón:

SVĚTÁCI nesmrtelná česká komedie s písničkami

Bodří fasádníci Skopec, Petrtyl a Prouza hlásí světácký návrat na činoher-ní scénu, kterou však již nebudou rekonstruovat, ale zato před vašimi očima zkonstruují slavný humorný příběh, jenž vám obnoví úsměv na rtech. A v záři reflektorů baru Embassy zazáří též vychytralé soupoutnice Božka, Marcela a Zuzana, které co do vtipu nezůstanou pánům nic dlužné.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: P. Halberstadt, M. Isteník, J. Uličník, M. Sedláčková, P. Vitázková, B. Remišová nebo A. Zelová a další.

Zdenek Merta, Stanislav Moša:

POHÁDKA O ŽIVÉ VODĚ pohádkový muzikál

Původní muzikálová pohádka zpracovává motiv, který se od pradávna objevuje i v mýtech, bájích a folklóru. Touha po nalezení živé vody, vody s kouzelnými schopnostmi, souvisí s přirozenou lidskou touhou po vládě nad smrtí a nemocí. Voda je zde symbolem života a hlavní hrdina se za ní vydává, aby na strastiplné cestě plné nebezpečných úkolů poznal sám sebe.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: I. Ondříček nebo D. Vitázek, H. Štěpánová nebo I. Vaňková, O. Halánek nebo K. Pekar, R. Pekárek nebo O. Studénka, J. Brožek nebo L. Matouš, T. Navrátilová nebo D. Velčická, K. Daňhelová nebo D. Křížová, E. Hladilová nebo E. Mertová a další.

Garry Marshall, Jonathan Frederick Lawton, Bryan Adams, Jim Vallance:

PRETTY WOMAN

romantický muzikál

Typickou hollywoodskou pohádku s pořádnými zvraty i velkolepým happy endem nabízí i další zářijový titul. Prostitutka a byznysmen sice nejsou klasické pohádkové postavy, pod povrchem těchto označení se však skrývá vše podstatné, co z nich nakonec v očích mnoha nadšených diváků už řadu let dělá zakletou princeznu a prince na bílém koni, jež tolik zbožňujeme.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: H. Holíšová nebo S. Janotová, P. Gazdík nebo P. Štěpán, K. Daňhelová nebo D. Křížová, R. Jícha nebo I. Ondříček, T. Sagher nebo J. Uličník a další.

Robert Harling:

OCELOVÉ MAGNOLIE komedie o vážných věcech

Podtitul této vynikající inscenace může působit zavádějícím dojmem. Samotný děj hry vás zavede do kadeřnického salónu, v němž se scházejí stálé zákaznice a během jejich hovorů s kadeřnicí Truvy význam podtitulu vyjde jasně najevo – vzájemné sdílení životních situací totiž vyvolává smích i pláč a stává se očistným lékem pro hrdinky v salónu i pro vás v sále.

Režie: Katja Pegan

Hrají: R. Coufalová, B. Slaninová, I. Vaňková, E. Hladilová, M. Sedláčková a A. Antalová.

PROGRAM ČERVEN, ČERVENEC

BISKUPSKÝ DVŮR

SO	7.6.	20.30	Manon Lescaut	P
NE	8.6.	20.30	Manon Lescaut	
PO	9.6.	20.30	Manon Lescaut	
ÚT	10.6.	20.30	Manon Lescaut	
ST	11.6.	20.30	Manon Lescaut	
SO	14.6.	20.30	Cyrano z Bergeracu	
NE	15.6.	20.30	Cyrano z Bergeracu	
PO	16.6.	20.30	Cyrano z Bergeracu	
ČT	19.6.	20.30	Sugar! (Někdo to rád horké)	
SO	21.6.	20.30	Sugar! (Někdo to rád horké)	
NE	22.6.	20.30	Sugar! (Někdo to rád horké)	
PO	23.6.	20.30	Sugar! (Někdo to rád horké)	
ST	25.6.	20.30	Proč bychom se netěšili na Smetanu	
ČT	26.6.	20.30	Proč bychom se netěšili na Smetanu	
PÁ	27.6.	20.30	Proč bychom se netěšili na Smetanu	
SO	28.6.	20.30	Proč bychom se netěšili na Smetanu	
PO	30.6.	20.30	Krokodýl ze Svatky aneb Mozart v Brně	
ÚT	1.7.	20.30	Krokodýl ze Svatky aneb Mozart v Brně	
ST	2.7.	20.30	Krokodýl ze Svatky aneb Mozart v Brně	
PÁ	4.7.	20.30	Eliška/Rejčka	
SO	5.7.	20.30	Eliška/Rejčka	
PO	7.7.	20.30	Lakomec	
ÚT	8.7.	20.30	Lakomec	
ČT	10.7.	20.30	Noc na Karlštejně	
PÁ	11.7.	20.30	Noc na Karlštejně	
SO	12.7.	20.30	Noc na Karlštejně	
NE	13.7.	20.30	Noc na Karlštejně	

Premiéra

Derniéra

Jana Tomková a Miloš Kročil v inscenaci *Ach, ta léta bláznivá*

Ach, ta léta bláznivá aneb čas plyne rychleji než rozbouřená řeka

Stačilo jen pár mrknutí oka a už tu máme měsíc červen. S ním přichází i další připomínka, že je boj s časem už předem prohranou bitvou, a to neúprosně se blížící konec naší osmdesáté divadelní sezóny. Nesmíme ale zapomínat, že s uzavřením jedné kapitoly se otevírá další.

Jistým dokladem tohoto tvrzení jsou i naše pravidelné cesty do divadelního archivu, jež nás pro tentokrát zavedou velice příhodně k dílu amerického dramatika Eugena O'Neill (1888–1953). A právě s jeho hrou *Tak trochu básník* se v režii Hany Burešové jako první setkáme už v příští sezóně. Nejprve se ale pojďme podívat na předchozí inscenování tohoto autora u nás, neboť je možné, že většina z nás dosud netuší-

la, že je s naším divadlem spjat už od jeho úplného počátku. Ve své vůbec první sezóně uvedlo Svobodné divadlo v režii Miroslava Zejdy O'Neillovo drama *Všechny boží děti mají křídla* jako svou sedmáctou inscenaci. A už při premiéře 6. dubna 1946 se inscenace s výpravou Milana Zezuly setkala s velkým úspěchem jak ze strany diváků, tak odborné kritiky. Drama zabývající se problémy rasové nenávisti si tak nedlou-

ho po druhé světové válce našlo svou bohužel stálou aktuálností místo i u evropského publika. V tomto případě však za úspěchem hry nestálo pouze samotné téma, ale také režie a herecké výkony hlavních představitelů Otakara Dadáka a Drahomíry Graciasové. Ta měla i podle dobových ohlasů na scéně Svobodného divadla poprvé „příležitost plně uplatnit všechny složky svého tvárného talentu“.

Druhým uvedeným O'Neillovým dramatem se stal v roce 1958 v Divadle bratří Mrštíků *Milionový Marco* (prem. 10. ledna). Po více než deseti letech se tak O'Neillovo dílo opět objevilo na našem jevišti, a to v režii Zdeňka Dopity a s hudbou Zbyňka Mrkose. Nepříliš známá hra, označovaná jako básnická fantazie, se velmi volně točila kolem historické postavy cestovatele Marca Pola.

Třetí inscenovanou hrou už bylo drama širší veřejnosti poněkud známější, a to *Smutek sluší Elektře* (prem. 23. dubna 1967). Tato trilogie, jež je moderní adaptací antické tragédie *Oresteia*, nabízí se svými psychologicky prokreslenými postavami prostor pro výrazné herecké výkony. A právě tohoto potenciálu dokázal využít režisér Milan Pásek u brněnského souboru. Jiřina Prokšová, jež byla členkou našeho divadla čtyřicet let, tak „vytvořila v Lavínii patrně největší postavu své herecké dráhy“. Stejně tak byl v recenzích oceněn i Pásek, jemuž „se podařilo vytvořit opravdu úctyhodné představení, důsledně vycházející z vnitřních vazeb díla a jejich realizované režijní výstavby“.

Zatím posledním, doposud v divadle neinscenovaným dílem se v roce 1971 stala komedie *Ach, ta léta bláznivá* (prem. 29. října), jež se zabývá vztahem rodičů a dětí. Tato hra se svým pojetím vymyká z ostatní O'Neillovy tvorby. Ten se zde nechává inspirovat vlastní rodinou, avšak oproti skutečnosti jsou v díle problémy střetu dvou generací řešeny spíše idylicky a shovívavě. Hostujícímu režiséru Pavlu Pecháčkovi se však podařilo s tímto idylickým snem polemizovat a v Divadle bratří Mrštíků tak vznikla výstižná satira na rodinné vztahy.

Jedinou hrou, již se prozatím na našem jevišti dostalo i druhého nastudování, je *Smutek sluší Elektře*, tentokrát v režii hostující režisérky Jany Kališové (prem. 6. dubna 2002). Stejně jako předtím Páskovi se jí podařilo vést herce k těm nejlepším hereckým výkonům. Za zmínku stojí alespoň ten Heleny Dvořákové v roli Lavínie, pro niž se jednalo o první velký úkol na scéně Městského divadla.

Dramatická tvorba Eugena O'Neill se už od první Zejdovy inscenace v roce 1946 těšila velké oblibě publika i kritiky, přičemž tento zájem přetrvával, a často i narůstal, postupně i u dalších nastudování. Napříč dekadami si tak O'Neillovo dílo našlo své pevné místo v našem repertoáru. Je tedy jisté, že s připravovanou inscenací *Tak trochu básník* dozajista nekončí náš podnětný dialog s tímto výjimečným dramatikem.

Text: Eliška Halodová

Stanislav Slovák

Divadlo je tajemství

Jelikož se u jedné z otázek zaměřené na oblíbené divadelní hlášky Stano zdráhal uvést jedinou konkrétní, pokusila jsem se úvodem o všeříkající předvýběr sama: „V Brně můžeš uspět, jen když Slováky tam máš.“ Povedená slovní hříčka z písně z muzikálu *Monty Python's Spamalot* v sobě skrývá hned několik významových vrstev a znalí diváci v ní jistě odhalili i souvislost, že režisérem dané inscenace je právě Stanislav Slovák.

V jednom rozhovoru jsi řekl, že divadlo máš rád ze všech jeho úhlů: jako herec, autor, režisér, ale i jako první divák, když představení režíruješ. Jaký máš tedy divácký zážitek po premiérovém víkendu tvé inscenace *Šakalí léta*?

Divadlo by se z podstaty mělo dělat pro diváka. A když jsou diváci spokojení, můžu být spokojený i já. Ale premiéra je jen jeden bod spirály našeho divadelního bytí, práce pokračuje a posouváme se dál.

Dá se premiérové představení užít nebo trneš, jestli se vše podaří, jak bylo nazkoušeno?

Na své premiéry se nekoukám, po údobí příprav a intenzivního zkoušení se potřebuju odstříhnout. Kdybych se neodstříhával, měl bych pondělky po premiéře těžké. (smích) Postupně vše zasouvám a nechávám inscenaci žít vlastním životem. Jsou u ní šikovní asistenti režie, kteří ví, jakým směrem u zkoušení jdeme, a pak hlídají, aby nikdo neuhnul z vytyčených mantinelů a daného konceptu.

Film *Šakalí léta* je dnes už kultovní. Divadlo má ale oproti filmu odlišné prostředky vyprávění. V čem podle tebe spočívá přidaná hodnota muzikálové verze, kvůli níž by diváci měli přijít do divadla, i když důvěrně znají filmovou podobu?

Zásadní rozdíl oproti filmu, který si člověk může kdykoliv vypnout nebo zapnout, je spojený s živým uváděním a výkony živých herců, které jsou stěžejní a musí být dokonalé. Jde o převyprávění příběhu od začátku do konce tady a teď. To je kouzlo divadla – jedni lidé vyprávějí příběh druhým lidem, kteří na něj reagují, poslouchají, nechávají se dojímat, tleskají, usmívají se, mají radost. Trochu mi to připomíná *Světáky*, kdy opět přenášíme na jeviště kus, který je slavný z filmového dvourozměru, a divadlo je tu proto, aby dodalo nejen onen třetí rozměr, ale i další vrstvy. Jedna z nich podle mě začíná už u literatury. Pan Šabach sepsal své dětství pro vyrovnání se s minulostí. A ačkoliv je dané téma navlečené v retro kyči a v jisté výrazové a výtvarné nadsázce, myslím, že je důležité právě pro uchování paměti.

Na tiskové konferenci k muzikálu *Šakalí léta*

Když opět navážu na tvou už dříve vyřčenou myšlenku, zmínil jsi, že si při práci představuješ tři druhy divácké reakce: jak by se líbila tvým rodičům, tvé ženě a tvému synovi – což jsou tři odlišné generace a každá se baví trochu jinak. A zrovna *Šakalí léta* jsou co do příběhu generační výpovědí. Čím podle tebe můžou obohatit ony tři zmíněné věkové kategorie?

Celou sezónu mám výrazné mezigenerační, i *Až na ten konec* dobrý je tak napsaný. A u *Šakalích let* je téma evidentní, jsou obsazená od adolescentů a pubertáků přes střední pracující vrstvu až k postavám, které si pamatují první republiku. Myslím, že obě inscenace jsou předurčené, aby v mezigeneračním dialogu ukázaly, že nejdůležitější je v onom generačním spektru najít porozumění. Kdybych je měl rozčlenit, myslím, že ti nejdospělejší ve věku mých rodičů by se na inscenaci mohli dívat přes vzpomínky na dobu, kterou zažili a můžou ji hodnotit. Střední generace mých vrstevníků si může odnést ideu, jak dělat dobrá rozhodnutí nebo jak nedělat ta špatná, což se ukazuje

Jeden z mnoha Stanových záskoků, tentokrát v komedii Světáci v roli fasádníka Petrtyla, režie Stanislav Slovák

na Prokopovi, který se nakonec vzepře celé nesmyslné zrůdné mašinérii, která nás postihla. A nejmladší generace může mít naději, že jejich život má smysl a význam.

Kdyby ses coby režisér inscenace měl obsadit do libovolné role, jakou postavu by sis jako herec nejraději zahrál a proč?

Nikdy jsem nad tím takto neuvažoval a myslím, že v *Šakalích letech* pro mě typově není role, už z důvodu, že působím, jak říkával pan ředitel, jako balkánský Hamlet. (smích) Ale věkově a mentálně mi je blízký Prokop, rozumím mu, že má obavy o své děti, proto je v rámci systému zakříknutý. Kdybych byl holka, chci být Tetička. (smích) A kdyby mi bylo o třicet let méně, líbilo by se mi být Edou Drábkem.

Tato na první pohled prvoplánová otázka v tvém případě ale není od věci, když je totiž potřeba nečekaný záskok v tvé inscenaci, často se ho sám ujímáš...

Záskoky v mých inscenacích jsou vyžádány našim provozem a v legraci říkám, že bych byl určitě zanesen do Guinnessovy knihy

rekordů jako nejvíc zaskakující režisér ve svých kusech. Bylo by možná zajímavé udělat statistiku. (úsměv) Má výhoda je v prostoroové paměti. Po dvou měsících zkoušení si pamatuju drtivou většinu mizanscénických věcí a pohybu na jevišti, který je pro herce důležitý kvůli spojování si významů a situací. I záskoky dělám rád, protože divadlo mě fakt baví od zákulisí přes jeviště až do hlediště.

Jako herec, který je tentokrát plánovaně součástí hereckého obsazení, se divákům představíš v chystané inscenaci *Manon Lescaut*...

...ano, sice tam jsem od počátku od vydání křestního listu a mám radost, ale protože se prolnulo zkoušení *Manon Lescaut* a *Šakalích let*, dostupuju do *Manon* až teď a nemám zatím nasátou atmosféru, což ničemu nebrání, protože příběh zdaleka není o mé postavě. Velitel výpravy přijde až ve třicátém obraze, mám tedy čas doučit se text, i když *Manon* znám. Úplně první profesionální smlouvu jsem totiž podepsal

v bratislavském Istropolisu v roce 1993 na muzikál o Manon Lescaut. Jmenoval se *Umriet pre krásu* a skvělý jazzman Matúš Jakabčík k němu napsal krásnou hudbu a melodie, které si pamatuju dodnes. Vyřádl jsem se tam tehdy jako jeden ze Studentů, který tvoří sborový oktet. Je hezké se k ní po více než třiceti letech zase vrátit. **K *Manon* se nevracíš jen ty po třiceti letech, ale i celé divadlo po osmdesáti letech, neboť stála u jeho zrodu v roce 1945 a v průběhu let se v rámci různých oslav výročí několikrát vracela. Že se jedná o emblematické dílo pro divadlo, je jasné, jaká inscenace je ale zásadní pro tebe osobně, že bys ji u příležitosti významných událostí vracel na repertoár?**

Manon byla oslavou svobody, má i společenský význam. Ze společenského hlediska je her, které by se daly hrát opakovaně, povícero. I mně individuálně se už párkrát stalo, že jsem se vrátil k určité hře v jiném divadle, třeba k *Zamilovanému Shakespearovi* v Chorvatsku. Ale tam jsem ho dělal i v jiném jazyce, v jiném prostředí, s jinými herci, pro lidi s jinou mentalitou, kde jinak fungují vtipy a člověk se musí zorientovat, jak co vnímá konkrétní publikum. A příští rok se zrovna stane, že se po osmnácti letech vrátí *Jánošík*, a už dneska víme, že ho budeme muset udělat úplně jinak. *Jánošík* dospěl do osmnácti let a také jeho téma svobody a lásky dospělo v nás. *Jánošík* by tedy mohl být jeden z mých prvních velkých návratů v režijní práci. Nesmírně se na něj těším, protože jeho příběh ve spojení s fantastickou hudbou je legendární.

Když v říjnu slavila Hudební scéna dvacet let od otevření, v přání pro ni jsi použil úplně první slova, která na ní zazněla, z ikonické písně *Aquarius* z muzikálu *Hair* (*Vlasy*). Tvé působení zde ale začalo už v roce 1996 rolí Tygra ve *West Side Story*. Napadá tě za celé ono období ještě jiný důležitý úryvek textu, který v tobě stále zůstává a rezonuje?

Napadá mě tolik vět a krásných myšlenek různých autorů, od hlubokých až po nejvtipnější, že by na ně tři Dokořany nestačily.

V roli Kapitána Carbon de Castel-Jaloux v inscenaci *Cyrano* z Bergeracu, režie Stanislav Moša

S Kryštofem Helbichem jako Bradyř Croft v muzikálu Mediceus, režie Stanislav Moša

(smích) Je jich nespočetně, ale nemám žádnou, se kterou bych lehal a vstával. Všichni si pamatují, že „Manon je včela“ a „Manon je můj osud“, ale stejně nesmrtelné jsou i přeroky. Jak se říká, herec se přerokem dostává do historie, protože nejruznější fantastické brepty se tradují a zůstávají v paměti a myslí. Nemůžu říct, že mám jednu větu, na které stavím celý profesní nebo osobní život. Každý jeden kus, který mě za třicet let práce potkal, přináší tony nádherných myšlenek, situací a vztahů. Jde o velký organický celek, o kterém mnohdy nevíme, jakým způsobem se převalí do dalšího dne a do dalšího fermanu, ale mám radost, že se vše společným úsilím šikovných lidí daří.

Zkrátka, jak zaznívá ve vzpomínaném Zamilovaném Shakespearovi: „Je to záhada!“ Ano a Chorvati mají pasáž krásně přeloženou: „Na kraju se sve posloži. Ovo je misterija.“ / „Na konci do sebe vše zapadne. Je to tajemství.“ A skutečně – divadlo je tajemství! A že se nakonec vždy vše poskládá, je dáno obrovskou pilí a talentem mnoha lidí,

kterí jsou ochotni spolupracovat, což je jedna z klíčových podmínek. Každý máme osobní životy, ale v divadle jsme všichni na jedné lodi a vplouváme do bouře, ze které na konci musíme vyplout. (úsměv)

A právě teď divadlo a lidé v něm proplouvají osmdesátou sezónou. Co bys závěrem divadlu popřál?

K výročí bych divadlu popřál, aby nemuselo vznikat jako Svobodné divadlo znovu po nějaké válce. A aby do něj chodilo chtivé diváctvo, protože není nic horšího, než když někdo vypráví něco, co nikdo nechce poslouchat. Když si člověk vše zpětně přehraje, zjistí, že nejdůležitější je, abychom měli svobodu tvořit a vyprávět příběhy pro lidi, kteří je chtějí slyšet. Přál bych si, aby dialog s našimi diváky fungoval i nadále a aby se divadlu dařilo ve zdraví, v tvůrčí svobodě a v laskavém prostředí.

Mockrát děkuji za laskavé vyprávění o divadle, které bylo radost poslouchat!

Text: Kateřina Vižďová

Napsali o nás

MdB v hledáčku celostátní kritiky

Vít Závodský

Podobně jako předchozí období neobešlo se ani letošní neobvykle teplé předjaří a jaro bez rozličných kulturních přehledů, týkajících se uplynulého roku 2024. Výjimkou přirozeně není kulturní sféra, pochopitelně včetně divadla. Je proto rovněž závěr končící sezóny 2024/2025 vhodnou příležitostí k malému rekapitulačnímu ohlédnutí.

Připomeňme si v sumarizující stručnosti, jak si pod zorným úhlem alespoň dvou celostátních anket (netýkají se dané sezóny, nýbrž v podstatě rámce onoho kalendářního roku) v těchto širších souvislostech vedly (včetně letního plenérového Biskupského dvora) obě scény třísouborového Městského divadla Brno (MdB). Jeho zvidavější návštěvník pak může zkusit porovnání s obsažnou, zatím poslední již 29. (!) Ročenkou MdB, redigovanou ředitelem divadla Stanislavem Mošou a dramaturgem Janem Šotkovským s dalšími čtyřmi spolupracovníky, zejména se statí Sezóna 2023/2024 optikou čísel a faktů z pera pracovnice PR centra Heleny Brzobohaté.

Nejpohotovější bývaly tradičně Divadelní noviny (DN). Soustavně otiskovaly rovněž

žánrově seskupovaný „hvězdičkový“ Kritický žebříček – tedy tabulku vybraných premiér ze všech profesionálních divadel ČR, eventuálně též z rozličných přehlídek, a to i těch s mezinárodní účastí. Právě u DN však za nemilých interních peripeitií došlo k pronikavé změně. Po třiatřiceti ročnicích (od r. 2014 je řídil Josef Herman) nová šéfredaktorka Jana Machalická prosadila vlastní koncepci: změnila štíhlejší všestranný čtrnáctideník na obšírnější měsíčník, zaměřený především na divadlo činoherní, takže se pod tímž názvem de facto objevilo nové periodikum. Trojice skončivších redaktorek DN se rozhodla založit vlastní internetový portál pro divadelní publicistiku a kritiku s názvem „divadelni.net“.

Posuzování se tentokrát týkalo období od prosince 2023 do listopadu 2024 a normálně by se jako obvykle bylo objevilo v lednovém 1. čísle dalšího ročníku DN. Vzhledem k situaci však 33. anketa vyšla už coby příloha 22. čísla končícího čtrnáctideníku.

Do hodnocení „Inscenace roku 2024“ přispěl rekordní počet 109 účastníků (a to ještě mnozí oslovení na výzvu raději nereagovali nebo konstatovali, že dostatečné kvantum premiér neabsolvovali), několik jich s šéfredaktorovou tolerancí tipovalo inscenace mimo zadané období. Oborová škála respondentů, majících často více pracovišť a funkcí, zůstala náležitě pestrá: převažovali recenzenti, publicisté, redaktoři, archiváři, divadelní vědci a pedagogové; zastoupeni byli i praktičtí umělci různých povolání včetně ředitelů a šéfů, manažerů, dramaturgů, režisérů, choreografů, herců, spisovatelů, libretistů, překladatelů, skladatelů, producentů, ministra kultury a senátora apod. Tuto „profesní nálepku“ si mohli zvolit sami, takže tu najdeme i označení lehece bizarní, kupř. „blogger z Komína“, „teatropunker“ nebo „dopravce se specializací na divadlo“.

Šéfredaktor Herman opakovaně zdůrazňoval, že se nejedná o regulérní soutěž s jasně stanovenými kritérii a odbornou porotou, ba že nevádí ani ojedinělý „střet zájmů“ (třeba propagace titulu nabízeného touž scénou, kterou dotyčný řídí, nebo dokonce asertivní nominace vlastního artefaktu). Jde zkrátka o argumenty podložené názory nesourodé množiny znalých lidí převážně „od divadla“, zveřejňující jejich vnímatelské priority a způsob přemýšlení o nich. Není divu, že zejména umělci mezi nimi sledují především oblasti blízké jejich osobnímu zaměření. Drtivou převahou 76 jsou respondenti jako vždy z Prahy, čímž bývá a priori dán jejich divácký záběr, ale 17 je i z Brna a 4 z Ostravy, kteří pak naopak preferují svůj region. Měli k dispozici pouze jediný tip, zpravidla doprovázený stručnou zdůvodňující charakteristikou; mohli však nezávazně upozornit též na tituly další, čehož nejednou využili. Vymezujícím kritériem pro ocenění

„Inscenace roku“ pak bývá její široce pojímaný český původ.

Jak už naznačeno, projevuje se logicky i tentokrát dominance dvou až tří kulturních center. Většina tipů (55) cílila na více jevišť hlavního města, avšak hned další (31) do moravské metropole a následně do Ostravy (6); zbylé se rozptýlily do osmi jiných obcí. Z hlediska druhu divadla směřovalo jich 52 do činohry, 29 do opery, 10 do baletu a jejich jednotky pak do tzv. „alternativy“, muzikálu a loutkových produkcí. Pokud spočítáme jednotlivé instituce, prosadila se nejvíce téměř rovnocenně Národní divadlo Prahy a Brna. Inscenací roku 2024 se stal s osmi hlasy titul *Wernisch* od Ivana Wernische, Jana Nebeského a Jany Sloukové z Nové scény ND Praha. Jeho tvůrce Jan Nebeský vyhrál rozptýlenou statistiku režisérů před Jiřím Heřmanem, Davidem Radokem, dvojicí SKUTRA a choreografem Jiřím Bubeníčkem.

MdB najdeme zastoupeno zásluhou dvou respondentů. Bez udání autorů můžeme tedy jejich komentář (v prvním případě stanovený limit překračující) doslovně ocitovat.

„*Bastard* jako druhé společné dílo autorské dvojice Merta–Moša se představil v roce 1993 na dnešní Činoherní scéně Městského divadla Brno. U diváků se setkal s nadšeným ohlasem i rozpaky, spíš z nepochopení. Rozhodně zaujal, odehrál 201 repríz, včetně několikaměsíčního hostování v pražském Národním divadle, pozitivní odezvu a uznání sklídl i v Evropě. V dubnu došlo k nové premiéře *BASTARDA* na Hudební scéně MdB ve výborné režii Petra Gazdika, ústřední postavu skvěle ztvárnil Dušan Vitázek, vynikající byly výkony i dalších herců. Technické prostředky, jež první inscenátoři neměli, dodaly na působivosti a účinku. Věčný souboj dobra a zla je stále závažný a věčný. Mertova hudba vystihuje děj i smysl Mošova libreta, oslovuje více polohami, namnoze úchvatná. *BASTARD*, uváděný jako vizualizované oratorium, je spíše solitérem mimo hlavní dramaturgický proud, většině stálých návštěvníků možná přijde jaksi cizorodý. Sám jej vnímám jako pozoruhodnou původní moderní operu. *BASTARD* si však místo v hudebním divadle dobyl a poslední slovo ještě neřekl.“

A ve druhém případě: „Ačkoli se zejména v opeře Národního divadla Brno opět zrodily inscenace zcela mimořádné, dávám přednost v lecčem diskusnímu, ale svou mnohovrstevnatostí velmi inspirativnímu nastudování *Bílá Voda* – světové premiéře dramaturgie Kateřiny Tučkové od režiséra Doda Gombára v Městském divadle Brno. V součinnosti s výtvarnicí Evou Jířikovskou usiloval ve zdejší čtvrté spolupráci (včetně *Žitkovských bohyní*) o maximální jevištní vystižení všech rozbíhavých dějových linií obsáhlého románu a s početným obsazením nabídl více než tříhodinové, divácky náročné, ale nadčasové podobenství, o ženách, víře a zlu.“

V odborných kruzích si během let získaly prestižní postavení nejreprezentativnější 33. Ceny divadelní kritiky (CDK), do roku 2014 známé jakožto velmi respektované Ceny Alfréda Radoka, ze „soutěžních“ divadelních vavříků udělovaných v ČR nejstarší (během jejich nepřerušovaného trvání se u nás vystřídaly na dvě desítky resortních ministrů kultury!). Celou logisticky náročnou akci v osvědčeném „radokovském“ modelu organizuje nyní za šéfredaktorování Jakuba Škorpila šestkrát ročně vycházející revue Svět a divadlo (SAD), která podrobné výsledky opět publikovala ve svém 1. čísle. Oficiální vyhlášení a předávání cen se zpravidla koná pokaždé v jiném prostoru. Letos proběhlo 16. března 2025 v pražském Divadle Na zábradlí za přítomnosti ministra kultury Martina Baxy. Rozverně pojatý večer moderovaly Anežka Kubátová a Barbora Kubátová, živý stream nabízela Česká televize a fotogalerii s desítkou snímků Ireny Vodákové z něj otiskl SAD v č. 2.

Neanonymní ankety SAD se tentokrát zúčastnilo 66 systematicky působících kritiků (včetně několika málo jihomoravských, přesněji řečeno brněnských), stejně jako v případě sondáže DN obligátně limitovaných faktem, že mnozí oslovení sledují

převážně jen představení hlavního města, případně ještě v regionech ta festivalová. Na rozdíl kupř. od výročních Cen Thálie, vyhlášených rovněž už po tři dekády Hereckou asociací, a tudíž důsledně zaměřovaných na výkonné umělce, zahrnují CDK rozsáhlou škálu veškerých jevištních aktivit; ve speciálním oddíle dokonce i těch zahraničních, kde se ovšem nebere v úvahu datum ani místo jejich zhlédnutí. Při řazení do roky prověřených, přesně vymezených kategorií mohl každý respondent udělit až tři rovnocenné hlasy, a to s případným doprovodným zdůvodněním; k resumé se pak došlo jejich prostým součtem. Vzhledem k určenému rozsahu, otištěné anketě věnovanému, zůstává zjevnou nevýhodou publikovaných výsledků, že redakce byt velmi stručně formulovaná vyjádření drasticky krátí, respektive je – stejně jako v případě, pokud se na konkrétním tipu shodne malý počet recenzentů – nepublikuje vůbec.

Protože většina diváků či čtenářů Dokořanu patrně nemá možnost SAD pravidelně sledovat, zalistujeme tímto poměrně obsáhlým, devětatřicetistránkovým, odborně kompetentním hodnocením zde. Alespoň v enumerativní mozaice tak zjistíme, jak je v širším kontextu reflektován přínos brněnských ansámblů, přirozeně pak především MdB, které je opět jednou i vícekrát zastoupeno téměř ve všech devíti oddílech.

V hlavní kategorii „Nejlepší inscenace roku 2024“ se 14 hlasy zvítězil, stejně jako v anketě DN, titul *Wernisch* (jakožto výjezd do Prahy byl součástí letošního 16. ročníku mezinárodní přehlídky Divadelní svět Brno). Skupinu bezprostředně následujících nastudování oddělovalo bodování jen velmi těsně, což mj. svědčí o kvalitativní diverzifikaci našich scén. Z MdB se „jednohlasově“ prosadila magická muzikálová komedie Johna Dempseyho a Dana P. Roweho *Čarodějky z Eastwicku*, jejíž obnovenou verzi připravil Stanislav Moša s mimořádnou profesionalitou ve všech jevištních složkách a ve vyrovnaných alternacích klíčových rolí u příležitosti 20. výročí otevření Hudební scény.

V kategorii „Mužský herecký výkon roku 2024“ zaujali Petr Gazdík postavou charismatického ďábla Darryla z *Čarodějky z Eastwicku* a Michal Isteník coby Daniel John ze hry René Levinského *Don Juan a já*, a to u režisérky Hany Burešové v pražském Divadle v Dlouhé.

Mezi nejlepšími výkony žen hned dvakrát excelovala Markéta Sedláčková. Zaujala jako statečná řeholnice Evarista s tajným kněžským svěcením z již zmíněné Gombárovy dramaturgie a nastudování románu Kateřiny Tučkové. Významný prostor dostala v postavě M'Lynn Eatentonové z „komedie o vážných věcech“ Američana Roberta Harlinga *Ocelové magnolie* v pojetí slovinské režisérky Katji Pegan. V zpracované souhře s pěticí pouze dámského obsazení ztělesnila jednu z pravidelných návštěvnic kadeřnického salonu fiktivního maloměsta; nuancovaně a gradovaně ztvárnila tragický osud starostlivé matky umírající dcery-diabetičky, kterou nezachránila ani vlastní transplantovaná ledvina – od mírně karikaturní stylizace přes drastické svědectví o dceřině kómatu po tichou vyrovnanost v kruhu empatických přítelkyň.

V kolonce „Divadlo roku 2024“, kde těsně zvíťazilo ostravské Divadlo Petra Bezruče před Divadlem Na zábradlí a Švandovým divadlem na Smíchově, připadly MdB na 12.–19. místě hlasy dva, bohužel tedy bez otištění připojených hodnotících charakteristik.

V oddíle „Nejlepší poprvé uvedená česká hra roku 2024“ jen těsně před následnými kandidáty zabodovaly *Lhářky* od Kláry Vlasákové z Divadla Letí.

V rubrice „Scénografie roku 2024“ zviditelnilo se MdB na 10.–25. příčce po jednom hlase dvakrát, a to inscenacemi už připomenutými. Autorka scény a kostýmů k *Bílé Vodě* Eva Jiřikovská navrhla pro dějově složitou, bohatě zalidněnou předlohu se střídáním časových a prostorových rovin téměř neměnnou statickou výpravu – jakousi symbolickou, tmavou jeskyni s průhledem na hřbitovní kříže. Řeholní hábity internovaných sester pak nahradila podob-

ně uniformními, kolektivní soudržnost evokujícími černými fraky.

U „vizualizovaného oratoria“ *BASTARD* Zdenka Mertý a Stanislava Moši respektoval Petr Hloušek autorské vymezení „cirkus vesmír“, v němž je (při zapojení skutečných akrobatek) vše možné. Jakožto tvůrce scény a projekcí využil ke zvýraznění jeho nadčasového faustovského poselství mnoha technických možností Hudební scény.

V kategorii „Hudba roku 2024“ čteme jméno Vladivojny La Chia, a to díky partituře ke Gombárově inscenaci *Bílá Voda*.

V převážně hereckých jménech značně pestrá je kolonka „Talent roku 2024“ (vyžadovala tipové zdůvodnění), najdeme na 7.–16. místě „dvouhlasovou“ Esther Mertovou. Po jednom hlasu získali Jan Brožek a herecky, pěvecky i pohybově nadaná školačka Karolína Čtveráčková. Pozornější návštěvník MdB vcelku dokáže odhadnout, za které krea- ce v daném období si tato trojice nominová- ní zasloužila.

I v připojeném nehodnotícím oddílu „Největší zážitek roku ze zahraničního divadla“ zavádíme o stopu MdB, neboť v rámci 10. festivalu Dokořán pro hudební divadlo 2024 vystupovalo s muzikálem Lionela Barta *Oli-ver!* na Hudební scéně bratislavské Divadlo Nová scéna. S projekcemi Petra Hlouška jej nastudoval umělecký šéf činohry MdB Stanislav Slovák.

Pokud jste trpělivě dočetli až sem, patrně nám dáte za pravdu, že z tohoto možná trochu suchopárného přehledu dvou vybraných odborných anket celostátního rozměru s mnoha jmény, čísly a zkratkami vyplývá, jak se i v uplynulém roce scény MdB díky obzíravé dramaturgii, promítnuté do kvalitní úrovně jednotlivých jevištních složek, mohly pochlubit nejen zaslouženou trvalou diváckou přízní ve vyprodaných sálech (o zahraničním hostování včetně oboustranně užitečných uměleckých kooperacích nemluvě), ale rovněž veřejně deklarovanými, zde alespoň v kostce shrnutými úspěchy.

Křídla 2024/2025

Divácká anketa

1. **Nejoblíbenější herec (vypište jméno):**

2. **Nejoblíbenější herečka (vypište jméno):**

3. **Nejoblíbenější inscenace činoherní (zakřížkujte):**

- ☐ Robert Harling / *Ocelové magnolie*
☐ Karel Poláček, Jan Šotkovský, Mikoláš Tyc / *Bylo nás pět*
☐ P. Tomeš, M. Ondra, S. Slovák, J. Šotkovský / *Až na ten konec dobrý*
☐ Florian Zeller / *Otec*
☐ Vítězslav Nezval / *Manon Lescaut*

4. **Nejoblíbenější inscenace hudební (zakřížkujte):**

- ☐ Benj Pasek, Justin Paul, Steven Levenson / *Drahý Evane Hansene*
☐ John Dempsey, Dana P. Rowe / *Čarodějky z Eastwicku*
☐ Zdeněk Merta, Stanislav Moša / *Pohádka o živé vodě*
☐ Petr Šabach, Ivan Hlas, Petr Jarchovský, Jan Hřebejk, Miroslav Hanuš / *Šakalí léta*

5. **Nejvýraznější tvůrčí počin (u jedné inscenace zakroužkujte jeden zvolený umělecký obor z uvedené nabídky):**

Ocelové magnolie / překlad – scéna – kostýmy – hudba – projekce – plakát

Drahý Evane Hansene / překlad – hudební nastudování – scéna – kostýmy – choreografie – projekce – plakát

Čarodějky z Eastwicku / hudební nastudování – scéna – kostýmy – choreografie – plakát

Bylo nás pět / scéna a kostýmy – hudba – pohybová spolupráce – plakát

Pohádka o živé vodě / libreto – hudba – scéna a projekce – loutky – kostýmy – choreografie – design zvukových efektů – plakát

Až na ten konec dobrý / scénická hudba – scéna – projekce – kostýmy – pohybová spolupráce – plakát

Otec / překlad – scénická hudba – scéna – kostýmy – plakát

Šakalí léta / hudební nastudování – scéna – projekce – kostýmy – choreografie – plakát

Manon Lescaut / hudba – scéna – kostýmy – plakát

Nevybrali jste si v páté kategorii nic z nabízeného výčtu? Zde je prostor pro Vaše další návrhy:

.....

Připravujeme

Při pohledu na obrovské, do detailu propracované loutky Jaroslava Milfajta v muzikálu Pohádka o živé vodě se tají dech

Hlasujte v divácké anketě Křídla a oceňte výkony těch, kteří si to podle Vás zaslouží nejvíce! Hlasovat můžete vícekrát, ovšem na stejné jméno a kontaktní údaje může být odevzdáno maximálně 10 hlasů (větší počet nebude při výsledném sčítání započítán), a to pouze prostřednictvím tištěných hlasovacích lístků, které najdete v každém vydání časopisu Dokořán, ve foyer Činoherní a Hudební scény či na pokladnách MdB. Výsledky ankety vyhlásíme v lednu 2026 během slavnostního předávání cen.

Vyhrát však můžete i Vy! Pravidelně budeme losovat z odevzdaných anketních lístků šťastlivce, kteří od nás získají věcné ceny. Proto, prosím, vyplňte také Vaši e-mailovou adresu a telefon, abychom se s Vámi mohli spojit.

Jméno:

E-mail:

Telefonní číslo:

Anketní lístek vhod'te do schránky ve foyer Činoherní či Hudební scény nebo v centrální pokladně MdB či zašlete poštou nejpozději do 31. 12. 2025. Děkujeme!

Městské divadlo Brno

Lidická 1863/16, 602 00 Brno, +420 533 316 360, predprodej@mdb.cz

Eugene O'Neill

TAK TROCHU BÁSNÍK

tragikomedie o střetu snu a skutečnosti režie Hana Burešová

Eugene O'Neill (1888–1953), otec zakladatel amerického dramatu, se na počátku 30. let po velkém úspěchu trilogie *Smutek sluší Elektře* (1931) a velkém neúspěchu dramatu *Dny bez konce* (1933) na řadu let odmlčel. V letech, kdy obdržel Nobelovu cenu (1936), tak zároveň zmizel z Broadwaye – jeho další hra, *Ledař přichází*, tam měla premiéru až v roce 1946.

To, že O'Neill veřejně mlčel, ovšem neznamená, že nepsal. Ba naopak: začal pracovat na svém největším díle, monumentálním Cyklu (ano, skutečně o něm psal s velkým C) dramát s pracovním názvem *Příběh vlastníků, kteří se sami vyvlastnili*. V konečné verzi mělo jít o jedenáct her, které líčí osud fiktivního rodu Harfordů od roku 1755 až do O'Neillovy současnosti a rekonstruuji chtivost a bažení po majetku jako hnací sílu amerických dějin: tak to O'Neill alespoň svým značně skeptickým pohledem viděl.

Záměr to byl monumentální, ale evidentně nad autorovy síly: pracoval na všech jedenácti hrách takřka paralelně, některé dopracoval jen do stadia synopse, jiné do první verze, v některých případech nemáme jasno, protože značnou část rukopisů O'Neill krátce před smrtí spálil. Ale jen jednu z plánovaných jedenácti her dovedl do fáze, kdy ji považoval za skutečně dokončenou – a to byl právě *Tak trochu básník* (*A Touch of the Poet*). Dopsána byla roku 1942, ale knižně vydána a na jeviště uvedena až v roce 1958, pět let po O'Neillově smrti.

Oproti některým dalším hrám Cyklu, které O'Neill zamýšlel jako rozmáchlé fresky, je *Tak trochu básník* hra komorní, držící se klasické jednoty času, místa a děje. Odehrává se během jednoho dne (řečeno názvem jiné slavné O'Neillovy hry jde i zde o cestu dlouhým dnem do noci) roku 1828 v krachující putyce ve vesnici nedaleko Bostonu. Majitelem tohoto podniku je irský přistěhovalec, šlechtic a někdejší válečný hrdina Cornelius Melody: muž, který se zmitá mezi pocitem titánské nadřazenosti svému okolí a trpkého vědomí, že jeho současný život vůbec neodpovídá jeho snům a touhám.

Svou zlost si Melody často vylévá jednak na

Režisérka Hana Burešová na zahajovací zkoušce

pokorně oddané manželce Noře, jednak na dceři Sáře – ta mu ovšem jeho surovost na rozdíl od Nory umí patřičně oplatit. Sára se navíc zamilovala do Simona Harforda, mladíka ze zbohatlické yankeeské rodiny: a právě tato láska a zamýšlený sňatek „chudé dívky se synem boháče“ tvoří hlavní zápletku rodinného dramatu, které během jediného dne zásadně otřepe Melodyho životem a jeho obrazem sebe sama.

Tento pozapomenutý klenot světové dramatiky uvedou na jeviště Městského divadla Brno naši stálí hosté – režisérka **Hana Burešová** s dramaturgem **Štěpánem Otčenáškem**, kteří také pořídili výraznou inscenační úpravu. (Ani se nechce věřit, že od jejich poslední inscenace na naší scéně, *Žebrácké opery*, už uplynulo šest let!) Zbrusu nový překlad pro naše divadlo k této inscenaci vytvořil brněnský anglista **Tomáš Kačer**, inscenační tým dále tvoří **Tomáš Rusín** (scéna), **Zuzana Štefunková-Rusínová** (kostýmy), **Ivan Acher** (hudba) a **Marek Zelinka** (choreografie). V ústřední trojici rolí se představí **Petr Štěpán** (Cornelius Melody), **Radka Coufalová** (Nora) a **Kristýna Daňhelová** (Sára), doplní je **Igor Ondříček** (Jamie Cregan), **Ivana Vaňková** (Debora Harfordová), **Aleš Slanina** (Mickey Maloy) a **Jan Mazák** (Nicholas Gadsby), v rolích irských štamgastů Melodyho podniku se objeví **Miloslav Čížek**, **Jiří Mach** a **Jaroslav Záděra**. Premiéra inscenace se odehraje **na Činoherní scéně 13. a 14. září 2025**.

Text: Jan Šotkovský

Nepřehlédněte

Pod vínem s vínem o výročí 80 let divadla

Milí diváci,
pokud se ještě před vypuknutím jubilejních oslav budete chtít napojit na slavnostní náladu a energii, je přesně pro vás určena akce, která se odehraje **ve čtvrtek 12. června 2025 ve 14.30 hodin na Divadelní dvoraně v Atriu Pod vínem.**

V přílehlém Divadelním klubu se v průběhu sezóny konají tiskové konference, jichž se prostřednictvím streamu můžete účastnit i vy. Poslední společné setkání s novináři ve stávající sezóně jsme se však rozhodli přesunout do jeho venkovních prostor, abychom vás na něm mohli tentokrát přivítat osobně. Povídání o minulosti i současnosti divadla plné osobních vzpomínek a historek i přiblížení plánovaných oslav výročí zajistí ředitel **Stanislav Moša**, šéfové uměleckých souborů **Petr Gazdík**, **Igor Ondříček** a **Stanislav Slovák** a šéfdramaturgyně **Klára Latzková**. To vše bude doplněno o živá hudební vystoupení našich sólistů, kteří vás vybranými písničkami pozvou jak na slavnostní výroční koncert, tak na letní scénu na Biskupském dvoře.

Těšíme se na vás pod vínem!

Krásné léto!

Milí čtenáři,
na tomto místě se obvykle loučíme s končící divadelní sezónou a slibujeme, že se na stránkách Dokořánu budeme opět setkávat od září. Tentokrát pro vás máme překvapení. U příležitosti 80. výročí našeho divadla **připravujeme ještě jedno speciální číslo našeho magazínu**, na které se můžete těšit 20. června, v den, kdy narozeniny našeho divadla budeme slavit na Dvoraně. Na léto si tedy odnesete ještě jeden plnohodnotný Dokořán plný textů a rozhovorů vzpomínajících na historii našeho divadla. Máte se tedy na co těšit! Ráda bych ještě poděkovala všem, kteří se celý rok o Dokořán starali. Lenka Kováříková se nově stala výkonnou redaktorkou a spolu s Kateřinou Vižďovou dohlíží na obsah a správnost, Jitka Hloušková stále pečuje o grafickou podobu a stará se, aby fotky Tina Kratochvíla a Nikol Wetterové neztratily svou atmosféru. Děkuji všem autorům rozhovorů a článků a těším se na další spolupráci, při níž se společně pokoušíme zachytit ducha divadla. Snad se nám to daří. Přejeme vám krásné léto! Klára Latzková

Mediaální partneři

REGL

DOKOŘÁN červen 2025

Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Výkonná redaktorka:

Lenka Kováříková

Tisková mluvčí:

Kateřina Vižďová

Grafická úprava:

Jitka Hloušková

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

305. číslo

Vydalo MdB

za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 26. 5. 2025

Náklad: 5 200 ks

Foto: Nikol Wetterová,

Tino Kratochvíl, jeř Kratochvíl

Titulní strana:

kostýmní návrhy

Andrey Kučerové k inscenaci

BASTARD (2024)

Bedřich Smetana, Karel Sabina, Vilém Černický, Klára Latzková, Igor Ondříček

PROČ BYCHOM SE NETĚŠILI NA SMETANU fraška se zpěvy následovaná operou

režie Igor Ondříček

Tereza Navrátilová

25. až 28. června
na Biskupském dvoře

Premiéra 3. a 4. května na Hudební scéně

Petr Šabach Ivan Hlas Petr Jarchovský Jan Hřebejk Miroslav Hanuš

ŠAKALÍ LÉTA

legendární český muzikál režie Stanislav Slovák

